

Mihaela Albu

Adio, Europa – Bine te-am găsit, bătrâne continent!

Am fost în Europa, ne-am desprins de ea, când am fost europeni și când ne-am „orientalizat”, în ce măsură cultura noastră aparține patrimoniului european, prin ce se individualizează, măsura în care a rămas o cultură tradițională și *cât* și *cum* a reușit sincronizarea etc., etc. – sunt toate acestea aspecte/întrebări ale celor ce privesc raportul de (non)integrare din perspectiva culturală. Să subliniem însă faptul că, pe toate planurile, politicul își pune în mod substanțial amprenta și determină trecerea înspre o latură sau alta. O privire de ansamblu asupra culturii românești în sens larg, sincron și mai ales diacronic, i-a preocupat pe mulți dintre scriitorii, filosofii, sociologii, istoricii noștri.

Desigur, în lucrarea de față vom trece în revistă numai câteva dintre punctele de vedere, toate cu scopul de a analiza fenomenul apartenenței și al desprinderii (parțiale, spunem noi) de valorile majore ale continentului, continent care a stat la baza culturii lumii.

Titlul ales pentru analiza noastră îmbină deopotrivă un nume de carte (*Adio, Europa* de Ion D. Sîrbu) și o stare de spirit cu o concepție – nu atât de nouă pe cât am fi tentați să credem – aceea a dorinței și a conștiinței apartenenței unui popor european vechi (cum este poporul român) la bătrânul continent, aflat azi pe cale de primenire politică și economică (cu multiple consecințe, desigur, în plan social, național și cultural!).

Cât ne-am desprins de Europa de la fanarioți încoace, cât de mult a contribuit comunismul la izolarea noastră, cum se vede(a) occidentul (de la Dinicu Golescu și până astăzi) și măsura în care pute(a)m aduce „Europa acasă” – toate acestea (și altele) vor fi analizate în lucrarea noastră, prin intermediul opiniei unor scriitori și oameni de cultură ca Ion D. Sîrbu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Ion Negoițescu ș.a.